

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Fovest iz dobe, ko je Tekumze štel 12 let
Napisal Fric Steuben

Gašperja in Lenko je bojevnik povedel skozi množico. Čilakati so jima bili prijazno naklonjeni, ker so držali s Kornstalkom in so od davi vedeli, da Kornstalk nikakor ne želi njune smrti. Toda od drugih strani so se zabadali vanju odklonilni, sovražni, da srditi pogledi.

Pred Kornstalkom sta morala sesti v travo. Glasnik je začel bobnati. Nastala je tišina. Kornstalk se je dvignil, nosil je ohlapni plašč iz bivolje kože, na katerem so bila njegova dejanja poslikana rdeče, črno in rumeno. Vsakdo izmed zborovalcev je ta dejanja lahko videl. Mladenci so vneto ogledovali plašč, kolikšen junak je tale njihov poglavar! Kdaj bodo pač oni sami imeli prvi junaški čin narisane na lastnem plašču? Najmanjšim so matere razlagale tista poslikana znamenja, šepetale so in jim pripovedovale, kako je Kornstalk takrat pred dolgimi leti na bojnem pohodu sam pobil dvanaest kaptavbskih bojevnikov. Kazale so jim dalje na tisto zeleno znamenje, ki je prikazovalo, kako je Kornstalk dva od delka svojega naroda, ki sta se ločila od ostalih in se odpravila čez veliko ribjo reko, priklical nazaj v lastni narod s slovesom svojih junaštev in s svojim velikim govorniškim darom. Tako so se tudi že najmlajši učili ceniti ju-

naštvo. Doraščali so v ozračju, ki je bilo polno poveličevanja možatah dejanj in so si v mladostni domišljiji sami želeli, da bi nekoč zmogli kaj podobnega.

Kornstalk je torej vstal in se je razgledal naokrog po zborovalcih. Bojevniki so molčali, žene so si prišepetavale. Vrhovni poglavar je spregovoril le nekaj besed o namenu današnjega zborovanja, potem se je vsedel.

Bilo je v navadi, da je po besedah poglavarja nastopil odmor. Ni bilo dostojno, da bi se ob takih dneh kdor koli prenačil. Toda odmor, ki ga je zdaj povzročil Usnjena ustnica, je bil kar predolg. Vsakdo je vedel, da terja Usnjena ustnica smrt obeh belih otrok. Vsakdo je vedel, da zdaj njemu pritiče beseda. Toda stari, sivolasi dedec je hotel pokazati, da zna biti potrpežljiv. Ležal je priprtih oči v svojem naslanjaču. Obraz njegov je bil obrnjen proti nebu, vsakdo ga je lahko videl in na njegovem licu ni zatrepetala niti ena žilica. Ležal je kakor mrtev.

Gašper je sramežljivo pogledal proti starcu. Kaj je naredil, da ga stari Indijanec tako strašno sovraži. In kaj je zagrešila Lenka, da bo morala končati na mučniškem kolcu? Onadva nista umorila obeh vnukov starega Indijanca, njima je bil podli zločin prav tako zorn kakor vsakemu dostojnemu človeku. In mar je Gašper pred kakimi petdesetimi ali šestdesetimi leti — kdo more vedeti, če nima tale starec še kaj več let na grbi — mar je takrat Gašper sročil tisti strel, ki je Usnjeno ustnico ohromil na obeh nogah? V starih se je starec lahko premikal, toda to mu ni pomagalo. Če je hotel stati, sta mu binglali obe nogi kakor dva mrtva bingla. Noge so se mu ob prvem koraku takoj vdale. Usnjena ustnica ni mogel več vstati, ni mogel več na lov in v bitke, le še jezdit je mogel na čisto pohlevnem starem klisuetu. Njegov sluga mu je vodil konja, a če ga je vo-

dil starec sam, se ni posluževal samo uzde, temveč tudi obeh še zdravih stegen. Samo s pomočjo teh dveh se je lahko Usnjena ustnica še držal na konju, toda posebno varen ni bil nikoli, kajti noge so mu venomer mrtvo bingljale, da ga je bilo mučno gledati. Res obe nogi sta mu bili kar odveč. A treba je vedeti, da Indijanec ni nič drugega kakor lovec in bojevnik. Če ne more niti družini več skrbeti za življenje, če ne more več streljati jelenov in losov in bivolov in če ne more več zabadati rib, tedaj je v skupnosti indijanskih rodov pač brez vrednosti. Tako je bila usoda Usnjene ustnice zapečatená z onim nesrečnim strelom, ki ga je zadel v mladosti. Strelec je bil neki belec. To se je zgodilo tisti čas, ko so Šavani prvič trčili na blede lica, tisto dobo, ko so še živeli ob reki Savani, ki se izliva v slano morje. Odtlej sta potekali dve človeški dobi, odtlej se ves rod ni nikoli več srečal z belci. Ali zdaj je neko drugo blede lice drugič napadlo Usnjeno ustnico. Prvo srečanje mu je ohromilo noge, drugo mu je ugonobilo svoje in nadaljnje življenje v rodu. Usnjena ustnica ima le še enega vnuka. Če še ta umre, ugasne rod Usnjene ustnice.

Vsega tega nista mogla Gašper in Lenka spregledati, vsega tega nista mogla pretehtati v pravem pomenu. Toda bojevniki so poznali vso usodo Usnjene ustnice, najbolje jo je poznal sam Kornstalk. Vsak je z grozo pomislil, kaj bi storil, če bi se mu primerilo kaj podobnega. In tako ni bilo nič čudnega, če želja sivolasnega glavarja ni zadela na prevelik odpor. Drugače je bila navada, da se ujetnikom, ki so že živeli tako dolgo v rodu, kakor Gašper in Lenka, ni smelo zgoditi nič hudega. Otrok sploh niso nikoli postavljali ob mučniški kol. Kratko in malo so jih ali pobili, če so jih našli v boju ali pri napadu, ali pa so jih pustili živeti. Če se je to zgodilo, potem so bili otroci varni za vselej. Ta dva pa so našli napol izstradana v gozdu. Nikoli ne bi nihče v Šavanskem narodu pomislil, da ju pobiše. Rasla bi in postala velika, postala bi člana vsega naroda kakor ostali. Belo kri so Indijanci cenili kot odorno in zdravo, skratka kot bojevniško kri, ki ne more rodu prav nič prav nič škodovati. Toda tu glej maščevalnega Usnjeno ustnico! In vsi vedo kakšne nove sramotne zločine počenja bleda lica. Deželo Šavanov so belci »kupili«, dali so si jo od nekih sle-

parjev »podariti«, šavanskemu narodu hočejo vzeti domovino, reke in potoka, griče, divjačino, bivole...

Maščevanje Usnjene ustnice je koristno maščevanje.

Tako so torej sedeli Šavani in razmišljali o usodi enega izmed svojih glavarjev in o usodi, ki grozi vsemu njihovemu narodu. Možje in žene so povesili glave in čakali. Maščevanje Usnjene ustnice naj bo tudi njihovo maščevanje.

Bilo je vse tiho. Od taborišča se je čulo lajanje psov, na pašnikih so hrzali in rezgetali konji. Ljudje pa so bili pogreznjeni v molk.

Naposled je vendar izpregovoril Usnjena ustnica. Le malo je rekel. Toda v njegovem starem, hripavem glasu je bilo polno krvave maščevalnosti, hrepenenja po zadoščenju, po slepi osveti. Tišina naokrog se je le še poglobljala. Usnjena ustnica je rekel:

— Tu leži šavanski glavar na svojem stolu. Kdo je še kdaj čul, da ležijo bojevniki na stolih in da jih je treba k posvetovanju naroda prinesiti. Glavarjevo nesrečo pozna sleherni v narodu. Vsakdo ve, kdaj se je to zgodilo. Vsakdo ve, kako dolgo že mora ležati šavanski glavar na deski. Nova nesreča je zadela starega moža, ki leži na ležalniku. Vsi jo poznate. Ležeči glavar zahteva maščevanje. Terja kri obeh tistih-le bledih lic. Mlad volčič postane nekoč star volk, zobje mu zrastejo, da trga bivole, ki so pozabili zdrobiti ga, ko je bil še čas. Bledoličnika naj umreta ob kolu. Stari poglavar ju hoče sam ubiti, sam se hoče maščevati. To bo počasno maščevanje, ki bo trajalo tedne in mesece. Kajti minila so že leta in leta, odkar leži stari poglavar na ležalniku...

Usnjena ustnica je v razburjenju, srdu in strasti govoril vedno tiše in tiše. Oba bela otroka sta razumela besedo za besedo. Lenka je brez moči zaihtela. Gašper je prebledel, grizla ga je jeza in prezir. Stisnil je pesti in se je moral premagovati, da ni skočil pokonci in se pognal proti starcu, da bi tej negibni pošasti pljunil v obraz. Bojazen ga je mahoma minila. Brzonožec ni Indijec. Ne da se počasi moriti. Kak nož bi se vendar našel...

Besede Usnjene ustnice so učinkovale nepopisno. In vendar se je starec vračunal. Njegova strast po moritvi bi bila v vsakem drugem primeru potegnila za seboj vse bojevnike — če bi šlo za odrasle, za prave sovražnike. Tako pa je zdaj imel vse ženske proti sebi. Ženske

so sočustvovala z otrokoma. In bojevniki? Njihova maščevalnost nad bledimi lici je bila zbuena, toda prav tako se je predramilo spoznanje, da gre tu za usodo dveh nedolžnih otrok. To ni nobeno junaštvo, kar je nakanil Usnjena ustnica. Vsi to čutijo in večini moških je taka nakana zoprna. Zdajci je vstal Kornstalk. Ni več pustil odmora neizkoriščenega, takoj se je dvignil in je rekel glasno v molk:

— Poslušajte, šavanski možje, besede, ki jih je nekoč govoril Nanabočo. Takole je rekel Nanabočo: Ako name ravate izkopati sekiro maščevanja, se obotavljajte in dobro prevdarite, mar ni bolje, da jo pustite ležati tam, kjer počiva!

Takoj nato se je Kornstalk spet vnel. Ali tudi on ni prav govoril. Indijanci so bili pač vajeni poslušati dolge govore. Želeli so se opajati ob prijetnih besedah, ob pregovorih in ujedljivi prezirljivosti, nasititi so se želeli dobro pretehtanih vzrokov. Usnjena ustnica kakor tudi Kornstalk pa sta tako kratko odrezala. Usnjena ustnica je bil prepoln jeze, da bi bil mogel kaj dalje govoriti. Kornstalk pa zavoljo spoštovanja pred starejšim ni hotel ugovarjati. Vrelo je notranje vznemirjenje med bojevniki. Vznemirjenje, ki je govorilo iz pogledov na obrazu in se je utegnulo zdaj zdaj sprostiti v divji vihar, o katerem nihče ni vedel, kaj bo napravil. (Dalje prihodnjič)

Manica:

Jagnje božje ...

(Gorenjska božična legenda)

V času, ko sta sveta popotnika Marija in Jožef vsa trudna prispela v Betlehem, je vladal po zemlji hud mraz. Izpod svinčeno sivga neba so naletavali beli kosmiči. Štrupena burja je brila okrog oglov.

Popotnika sta tu in tam iskala prenočišča. Vsaj za eno noč. A trkala sta povsod zaman. Vsa otožna sta se slednjič zatekla v neki hlev. Poleg živine je bilo še nekaj praznega prostora in tam je Jožef iz mehkega mahu napravil ležišče za Marijo in zase.

V tisti noči pa se je izpolnilo staro prerokovanje. V siromašnem hlevcu se je rodil težko pričakovani in že dolgo obljubljeni Mesija.

Srečni njegov varuh in rednik Jožef je poiskal prazne jasl in jih napolnil z mahom. Nato je položil vanje novorojenčka — Odrešenika svetá.

Če prav je živina s svojo sapo ogrevala borni hlevček, vendar je bilo še vse premrzlo za malega nebogljénčka. Ker sveta zakonca nista premogla potrebne odejice, je Jožef zgrabil tam v kotu ležeče mlado jagnje in ga položil v jasl k Jezuščku.

Snežno bela, gosta volna krotke živalce je dajala Detetu toliko toplote, da je njegovo ličce kmalu zdravo zardelo.

Mati božja je to opazila in se vsa hvaležna ozrla v belo jagnje. Vedel pa je za vse to tudi Jezušček, ki je bil poleg človeka tudi veliki, dobri, vsevedni Bog.

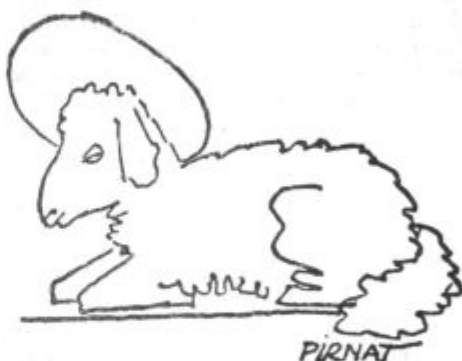
Deček — Bog je potem lepo rasel in bil v radost svojim staršem. Pozneje je postal učenik in slednjič nas je odrešil s svojo smrtjo na križu. S tem je izpolnil voljo nebeškega Očeta.

Kakor pa dobrotljivi Izveličar ni pozabil na slednjega črva v zemlji, prav tako se je spomnil in nagradil mlado jagnje, ki ga je grelo v jasliah.

Sveta cerkev se namreč po njegovem hotenju poslužuje jagnjeta kot prisposodbo samega Jezuščka. Tako vidimo na primer kipe in slike jagnjeta na altarjih, banderih in drugod. In kadar se v cerkvi verniki bližajo mizi

Gospodovi tedaj jim govori duhovnik s sveto hostijo v roki:

«Glejte Jagnje božje».

PIRNAT

Ziva in Tanja Feigel, dijakinji:

Sveti večer

Božična noč, sveti večer!
Zvonovi veselo zvone,
pri jasicah lučke gore,
pred njimi družina kleči,
v hlevček obrača oči,
božična pesem doni:

— »Pastirci iz spanja vstanite
k Jezuščku v hlevček hitite,
bedite, molite!« —

Tu dete nebeško leži,
na revni slamici,
zemljanom to-le govori:

— »Vsikdar in povsod,
mir Vam bodil

Človeštvo naj živi, naj dela,
ne ubiva, da umira,
naj zida, ustvarja,
ne pa razdira,
naj človek, bo človek, ne sver!
Naj neha sovraštvo,
izgine prepir,
na svetu naj vlada,
ljubezen in mir,
in človeštvu napočil bo
sveti večer!« —

Stana Vinšek:

Božična legenda

Visoko nad betlehemskim hlevom je žarela zlata repatica. Njen svetli sijaj je kazal pot pastirjem in kazal je pot modrim iz Jutrovega, da so prišli in

našli Dete, v plenice povito in v jasli položeno in ob njem Marijo, njegovo mater. Za obema je stal, oprt na palico, sv. Jožef in ves blažen strmel na čudo pred seboj. Voliček in osliček sta s svojo gorko sapo grela mater in dete in tudi bele ovce, ki so priskakljale s pastirčki, so pritiskale svoje mehke, roznate smrčke k jaslicam.

Nevidni človeškim očem, čeprav je njih sladko prisotnost občutilo srce in slutila duša, so stali angelji ob svojem Gospodu. Nešteto jih je bilo; veliki so bili in mali in najmlajši med njimi, nadangelj Gabrijel, je obstal pri Devici Mariji.

Nenadoma pa je majhen angelček, ki je bil ravno radovedno pokukal to-

varišu čez ramo, opazil, da je Gabrijel dvignil desnico. In žarki, ki so žareli z njegove lilije, so mahoma tvorili blestečo steno, katere ni nihče izmed ljudi ne videl, ne občutil — vendar pa jim je zabranila, da bi se približali Otroku.

Prestrašen je mali angelček pocukal nadangelja za rokav: »Ti, Gabrijel, kaj si storil? Zivalim pustiš, da pridejo k Jezuščku, ljudem pa zabranjuješ, da bi se ga dotaknili?«

Angelj Gabrijel je vzdihnil in njegova solza je zablestela na čili liliji kot biser najčistejše rose: »O, mali bratec,« je zašepetal, »vem, kar ti ne veš in vidim, kar ti ne vidiš: Nikdar Mu živali ne bodo prizadejale ničesar hudega — gorje Mu bodo prizadejale le ljudje!«

Stric Matic deli nagrade

To pot so se posebno dobro odrezali Mariborčani. Pozna se jim, da živijo v bližini meje in zato je razumljivo, da se posebno gorečo ljubeznijo oklepajo naše domovine. Za najboljše spise z naslovom: »Manj strašna noč je v črne zemlje krili, kot so pod svetlim soncem sužnji dnovi« smo razpisali kot nagrado vezane letnike »Mladega Jutra«. To darilo prejmejo tile dijaki:

Levec Peter, dijak klasične gimnazije v Mariboru,

Berčič Janko, dijak klasične gimnazije v Mariboru,

Krušnik Vekoslav, dijak V.c razreda I. drž. realne gimnazije v Ljubljani.

Ostali izžrebanci dobe lepe knjige iz »Mladinske knjižnice »Jutra«. Tu objavimo njihova imena:

Virant Anica, učenka II. razr. v Loki pri Zidanem mostu,

Vodovnik Brigita, učenka I. razr. višje narodne šole v Braslovčah,

Cvikl Ivica, dij., Loke 192, Trbovlje,

Plavšak Mateja, učenka II. raz. II. dekliške šole v Trbovljah,

Veršnik Breda, učenka 5. razr. v Gornjem gradu,

Mravljak Peterca, dijakinja I. a razr. realne gimnazije v Celju.

Bizjak Milan, dijak I. drž. realne gimnazije v Ljubljani,

Srienc Breda, dijakinja v Celju, Gajeva ulica 15,

Podlipec Kati, učenka ? razr. v Ljubljani, Sv. Petra cesta 74,

Zagar Zvonko, dijak IV. razr. meščanske šole na Viču 161.

Zelimo vam obilo zabave pri branju! Tistim pa, ki to pot niso imeli sreče, sporočamo, da pripravljamo za prihodnjo leto nove natečaje, ki jim obetajo možnost, da potrkra sreča tudi pri njih!

Griša Koritnik:

Božična

Veselite se, ljudje,
pozabite vse skrbi!
Odrešenje gre v srce —
Dete božje se rodil

Ko se Dete nasmehlja,
luč zasije krog in krog,
konec oo teme in zla,
konec bede in nadlog.

Raj odkrije se očem,
slava Bogu zadoni —
in na zemlji mir ljudem
vsaj za hip o polnoči!

★

Sveti večer

Mamica moja bolna leži
nedavno tega je zbolela.
Na mizici svečka majhna brli,
denarja za novo ni —
kje bi ga vzela?

Že ura odbiva v zvoniku polnoč
in svečka je dogorela —
O, Jezušček, pridi,
pomagaj mi Ti,
da mama bo spet ozdravela!

Niko Konowsky, dijak

★

Svetonočna

Tajnostno leskečejo
zvezde raz nebo,
tajnostno zvonovi
v sveto noč pojó.

»Slava njemu, ki usmili,
se človeškega rodu,
in vsem, ki so dobre volje
božjega miru!«

O zvonovi svetonočni,
kod imate moč,
čarati veselja v duše,
kakor angeli nekoč.

Mene je tako prevzela
vaša blagovest,
da nikjer teme ne slutim
sred' bodočih svojih cest.

Palir Stanko, dijak v Celju.

Jutrovčki pišejo

Tožba

V bolnici tukaj zdihujem,
Na nogah bolezen imam
Žalostno se povprašujem:
Kaj da peti več ne znam?

Kako bi tukaj prepeval,
Ker moje se solzi oko,
Žalostno srce je moje,
Ker doma več vidlo ne bo.

Draga sestra zdaj pristopi,
Pa me prime za roko,
Da se glava ne razpoči,
Da ne šel bi pod zemljo.

Pirc Jakob, pastirček iz Luč,
zdaj v ljubljanski bolnici

Tam v štalci betlehemski

Tam v štalci Betlehemski
se Kristus je rodil,
a Jožef je Gospoda
v jasli položil.

Pa prišli so trije kralji,
vsi so b'li v zlati halji,
prinesli so darila,
mire, zlata in kadila.

Pleško Viljem, dijak.

Mrtvi mamici

Mamica moja, kje si?
Ali še vedno spiš?
Zakaj se ne vrneš k meni?
Zakaj se ne oglasiš?
Mamica moja pridi
k svojemu fantku nazaj,
če pa ne moreš priti
me vzemi k sebi v raj!

Vojka Kalin, dij. II.b raz. dr.
žen. real. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Prosim objavi to
povest, ki je resnična in mi jo je mama
povedala. Bilo je kmalu po sklenitvi
miru. Veliki spopadi na severu so se
bližali koncu. Svetovne vojne bo konec.

Mrzla zima je nastopila. Bližali so se
lepi božični prazniki. Burja je vela in
pihala okoli oglov, sneg je naletaval in
se igral z vetrom — bilo je mrzlo, kot
že dolgo poprej ne.

Bilo je nekaj dni pred božičem Vas,
ki je stala na majhnem vzbokanem
hribčku je bila videti kakor umirajoča

kraljica na svojem prestolu. Ni bilo nobenega človeka na prostem, vsak je bil
raje doma. Tudi pri Laznikovih so bili
vsi zbrani. Žalostni, potrti, lačni in pre-
mraženi so sedeli otroci pri materi, ki ji
je vojska že pred tremi leti vzela moža
in še do danes ni bilo o njem ne duha
ne sluha. Žalostno je bilo njihovo živ-
ljenje, odkar so izgubili očeta. Zadnja
polena so nadevali v peč, zadnja skorja
je ležala na mizi, upanje vseh petih
lačnih otrok. Mati se je z žalostjo spo-
minjala lepih božičnih praznikov pred
leti, ko je še živel njen dobri in skrbni
mož, oče teh ubogih, nedolžnih otrok.
Spominjala se je, kako je pred leti na-
pravljala božično drevesce, jaslice, ko-
liko dobrot je bilo za božič. In letos?
Niti bornega kruha ne bodo imeli. O,
zakaj jim je Bog naložil ta križ?

V takšnem premišljevanju jim je minil
predvečer božiča. Slušali so samo pi-
skanje burje okoli hiše, in pa videlo
se je naletavanje snega.

V tem viharnem vremenu potrkala ne-
kdo na vrata. Zelo se prestrašijo, kajti
ni bila navađa, da bi kdo prišel k njim.
Mati gre odpret vrata in na njeno ve-
liko začudenje stopi notri mož, zarašče-
nega obraza, premrlih rok, v katerih
je imel polno paketov in jih veselo po-
zdravi.

Kmalu so ga spoznali, saj je prišel
njihov preljubi očka, ki ga že tako dolgo
niso videli. Njihovo veselje je bilo
neizmerno. Obdaril jih je z mnogimi
dobrotami. Obhajali in praznovali so
tisto leto pri Laznikovih najsrečnejši
Božič.

Krajnc Pavlina, dij. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Oh jej, ko bi Ti
vedel, kako se že od daleč bojim Tvo-
jega požrešnega koša! Ta strah je tu-
di kriv, da se danes šele prvič oglasim
v Tvojem kotičku. Upam, da ne boš
tako neusmiljen, da bi krmil svoj po-
žrešni koš z mojim skromnim pisem-
cem. Stara sem devet let Imam dva
brata. Ime jima je Marjan in Franci.
Zdaj se pa poslovim in Ti še to po-
vem: če me sprejmeš med Jutrovčke
Ti bom kmalu spet pisala. Lepo Te
pozdravlja

Alič Jožica, uč. III. raz.

Vir p. Dob pri Domžalah.

Dragi stric Matic! Opisati Ti hočem svoje letošnje počitnice. Bila sem na našem prelepem Jadranu. Videla sem starodavni grad, ki sta v njem še prebivala Zrinjski in Frankopan. Mnogo lepih spominov sem prinesla z morja s seboj. Odkar sem videla naše lepo Jadransko morje sem še bolj vnetja za Jadransko stražo. Vedno moramo biti na straži, paziti moramo, da ostane Jadran slovanski, vsak trenutek moramo biti pripravljeni, da se tudi z mečem v roki borimo zanj. Zdravo, stric Matic!

*Minka Finkova, uč. V. razr.
na Lokah pri Zagorju ob Savi.*

Moj rojstni kraj

Če greš po cesti 20 km od Kočevja, pa prideš k hiši, ki je čisto osamljena ob cesti s trnjevo ograjo ograjena. Obdana od gozdov in pa gorovja, ki v vencu vije se krog mojega domovja!

Prelepi rojstni kraj! Dežela raja, v tujini zdiš se meni kot kraljica mila; s solzami naših dedov napojena, ni lepšega za mene na tem svetu kraja! Srce se moje vedno te spominja, dokler na svetu tem bom jaz živela, opevala te bom in pa ljubila!

*Zagar Marija, dijakinja
v Ljubljani.*

Golar Marko:

Gleda Nela ...

Gleda Nela skozi okno, oj, kako pač snežec zunaj raja in vrti se v zraku in poredno veter kakor potepuh razgraja.

»Mamica, odkod te bele, mrzle zvezdice z višine k nam hitijo vedno brez prestanka, kakor drobne piščke na zemljo hitijo?«

»To za polja angelci v nebesih pridni tople predejo odeje, da ne zebe jih prehudo, kadar veter z dalj k nam zaveje.

Sladko potlej pod odejo belo trudna vsa poljana sanja, nič ne čuje, kadar sever mrzel čezno se zaganja.«

Gleda Nela mamó, zdaj skoz okno steza za snežinkami ročice, že na noseč padel snežec in poljubil jo mehko na lice.

Listnica uredništva

D. R. dijak: Zgodbo, ki si mi jo poslal, rad objavljam. Opozoril bi te pa na to, da dobro premisliš, kaj je primerno za mladinski list. Opazil boš, da sem ublažil marsikaj, kar je bilo v kvar očetovi avtoriteti. Pošlji mi kmalu spet kaj! Vesele stvari vedno rad sprejemam. Lepo Te pozdravlja

stric Matic.

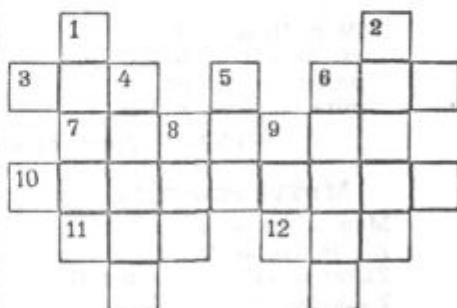
Manica:

Uganka

Ukor, voda, Dansko, Ezav, obraz, denar, livar.

Iz vsake besede vzemi dve zaporedni črki, pa dobiš začetek zelo znane pesmi, ki jo je zložil Blaž Potočnik.

Križanka

Vodoravno: 3. mlečni izdelek, 6. cvetni list, 7. pristaniško mesto v Dalmaciji, 10. Sienkiewiczjev zgodolovski roman, 11. narodna pametnica, 12. nagnjenje k usvajanju hrane, tudi lahko-atsletska panoga

Navpično: 1. ujeta, 2. naš kraj in železniška postaja ob meji, 4. del glave nekaterih živali, 5. zver, 6. tekočinska mera, 8. domača žival, tudi ozvezdje na severnem nebu, 9. živalna potrebščina.

Rešitev križanke

Vodoravno: 4. lepomis, 8. Karavanke, 9. Kosovel, 10. del, 11. cev.

Navpično: 1. Herod, 2. lovor, 3. Finca, 4. lakot, 5. pas, 6. jav, 7. sklep.